

HỒI 753

Trọng Hội Y Nhân

Khấu Trọng trở về thấy Bạt Phong Hàn vẫn ngồi trên bậc tam cấp. Gã liền ngồi xuống bên cạnh, kinh ngạc hỏi: "Hình như huynh vẫn chưa hề đứng lên, hay là có tình cảm đặc biệt gì với mấy tảng đá này?"

Bạt Phong Hàn phóng mắt nhìn ra quảng trường, mỉm cười: "Ta thích cái cảm giác lười biếng hưởng thụ, không làm bất cứ việc gì, đầu óc cũng thanh thản không phiền muộn. Thực Ni có báo tin gì chẳng lành không? Có phải đêm nay Lý Uyên sẽ ra tay với bọn ta?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Lý Uyên ra tay với bọn ta chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng không phải đêm nay mà là lúc liên quân rút đi, khi đó thì bất kể lúc nào lão cũng trở mặt được!"

Bạt Phong Hàn lạnh lùng: "Tuy hôm nay ta mới lần đầu gặp mặt Lý Uyên nhưng đã có thể khẳng định, con người này không đơn giản chút nào. Nói cho cùng, dù gì ông ta cũng là nhân vật xuất chúng trong số những đại tướng của cự triều, đánh giá thấp ông ta thì bọn ta sẽ thất bại thảm hại đó."

Khấu Trọng gật đầu: "Bạt huynh cứ yên tâm, tiểu đệ không khinh địch đâu!"

Bạt Phong Hàn chuyển sang chuyện khác: "Hòe Tiểu Tiên vừa đến, không thấy Tử Lăng nên có vẻ thất vọng lắm, không rõ là có chuyện gì?"

Khấu Trọng bật cười: "Gã thầy chùa một nửa này đi đâu cũng được đàn bà để mắt tới. E là cô nàng đã yêu Tử Lăng rồi, hà hà!"

Bạt Phong Hàn nhìn gã ngạc nhiên: "Tâm trạng người hình như đã thay đổi?"

Khấu Trọng nhún vai: "Không phải tâm trạng tiểu đệ thay đổi mà là trong khổ đau phải biết tìm chuyện vui, cho cuộc sống khá lên một chút."

Một thuộc hạ của gã đến báo tin, Lý Thế Dân tới.

oOo

Lòng Từ Tử Lăng lằng lằng theo mỗi bước chân, tim đập rộn rã ngỡ như sắp tới cõi thiên đường. Tình yêu giữa gã và Thạch Thanh Tuyền là không thể ngờ vực. Nàng yêu gã, gã cũng biết gã đã thật sự yêu nàng. Những âm thanh ngọt ngào bất tận của ngọc tiêu đêm ấy vẫn như vang bên tai, Từ Tử Lăng không còn suy nghĩ nữa, chỉ để mặc cho cảm xúc tuôn tràn.

Dáng hình xinh đẹp của nàng đã lấp ló sau rặng hàng rào mỏng. Từ Tử Lăng dừng bước.

Thạch Thanh Tuyền dường như đã biết người tới là ai, ngừng tay tĩa lá, đứng lặng hồi lâu vẫn không quay lại.

Từ Tử Lăng cố nén tình cảm đang trào dâng trong lòng nhưng hai má vẫn nóng bừng, thốt lên lạc cả giọng: "Thanh Tuyền!"

Đôi vai duyên dáng chợt run lên, Thạch Thanh Tuyền từ từ quay lại, biểu tình trong mắt vừa phức tạp vừa ấm áp, dịu dàng: "Tử Lăng!"

Hai đôi mắt như nam châm gắn chặt vào nhau không gì gỡ nổi. Mắt Từ Tử Lăng bốc lửa, đôi mắt sâu thẳm của Thạch Thanh Tuyền lại ôn nhu sâu thẳm đến vô cùng. Hai người cứ đứng lặng nhìn nhau, không nói nhưng còn hơn cả nói ngàn vạn lời.

Chưa bao giờ tim Từ Tử Lăng lại đập mạnh đến thế, chưa bao giờ gã lại có cảm giác quên đi tất cả, bất chấp tất cả như thế. Cũng không biết tự lúc nào hắn đã ôm gọn Thạch Thanh Tuyền trong lòng, hôn như mưa lên đôi môi ngọt, bàn tay không ngừng vuốt ve thân hình mềm mại của nàng.

Cả người Thạch Thanh Tuyền run bắn, hé môi đón nhận tình cảm như núi lửa của Từ Tử Lăng, đôi mắt rợp mi nhắm nghiền, hai tay mỗi lúc một ghì chặt lấy cổ gã. Từ Tử Lăng mê mải trong những nụ hôn. Đất trời như lùi xa tít tắp, Trường An, triều đình, thậm chí sống chết bản thân đều đã không còn hiện hữu, chỉ còn lại là tràn ngập tình yêu, tinh thần cũng như xác thịt. Hai người ghì chặt lấy nhau, bù đắp những tháng ngày thấp thỏm mong chờ, lấp đầy những khoảng trống vắng trong hai con tim bấy lâu xa cách.

Mãi rồi hai đôi môi cũng rời nhau. Thạch Thanh Tuyền gục đầu trên vai Từ Tử Lăng, má kề bên má, chợt thủ thỉ hỏi: "Ông ấy thế nào rồi?"

Từ Tử Lăng như bị kéo từ giấc mơ trở về với thực tại, cũng may đây lại là giấc mơ có thật. Thạch Thanh Tuyền vẫn xưng "ông ấy", tức là nàng vẫn không tha thứ cho Thạch Chi Hiền, có điều nàng đã chủ động nhắc đến lão. Đối với Thạch Thanh Tuyền, đó đã là thay đổi lớn rồi.

Từ Tử Lăng siết chặt tay nàng, thâm nhủ sẽ không để cho bất kỳ điều gì có thể làm tổn hại đến nàng nữa, dịu dàng nói: "Ông ấy là một người đáng thương phải sống nửa đời còn lại trong mặc cảm tội lỗi vì những sai lầm đã gây ra trước kia, nhưng đồng thời cũng là một ma quân đáng sợ có khả năng phá hoại mọi hy vọng của Trung thổ, ta nói vậy nàng có hiểu không?"

oOo

Khấu Trọng cùng Lý Thế Dân ngồi bên chiếc bàn cạnh Đài Hoa lâu đợi Từ Tử Lăng. Được một lúc, Khấu Trọng lên tiếng: "Có lẽ Tần vương đến hơi sớm một chút. À, dạ yến tổ chức lúc nào vậy?"

Lý Thế Dân niềm nở: "Thế Dân muốn trước giờ đến dự Đình yến có thể mời mấy người rẽ vào ốc cư một lát để Thiếu soái, Tử Lăng và Phong Hàn huynh gặp mặt tiện nội và Liệt nhi."

Khấu Trọng nhú mày vẻ không hiểu: "Hiện giờ người trong cả thành Trường An đều đang nghi ngờ ta và huynh ngầm câu kết với nhau, làm như thế không sợ người ta càng thêm nghi ngờ hay sao?"

Lý Thế Dân vui vẻ: "Đây là diệu kế của Như Hối, chính vì muốn thể hiện quan hệ giữa bọn ta rất rõ ràng, không phải là ta lung lạc Thiếu soái!"

Khấu Trọng ngẩn người một chút mới gật đầu: "Ta hiểu, chiều này gọi là phụ phụ được chính!"

Lý Thế Dân nói: "Khi các huynh đến Lăng Yên các gặp Phó Dịch Lâm, Phụ hoàng đã triệu gấp bọn ta đến nghị sảnh họp bàn, ngoài Thái tử, Tề vương và ta còn có Hoài An vương, Bùi Tích, Phong Đức Di, Tiêu Di và Vũ Văn Thương. Ý Phụ hoàng muốn từ miệng ta nói ra quá trình liên kết với các huynh và thái độ của Tống Khuyết, sau đó Thái tử và Tề vương dồn vào chất vấn cố tình gây khó dễ cho ta. Thật may là Phụ hoàng lại có lòng tin với các huynh nên cả hai người Bùi Tích, Phong Đức Di không còn xúc xiểm được nữa."

Khấu Trọng chau mày: "Doãn Tổ Văn có mặt không?"

Lý Thế Dân lắc đầu: "Ông ta làm gì có tư cách!"

Nét mặt Khấu Trọng giãn ra, mỉm cười: "Huynh có chọc tức Kiến Thành không? Xem Thái tử giải thích thế nào về chuyện hỏa khí Đông cung bị nổ?"

Lý Thế Dân thở dài: "Ta muốn chết đi được mà không dám! Phụ hoàng biết Thái tử, Tề vương và ta như nước với lửa nên đã ra lệnh bất kỳ ai tự ý khiêu khích, cho dù đúng sai thế nào đều sẽ bị phạt nặng!"

Khấu Trọng vui vẻ: "Tin này tốt đấy! Ít ra tối nay bọn ta không cần phải chiến đấu với Thái Cự cung nữa rồi."

Lý Thế Dân chợt nghiêm mặt: "Phụ hoàng cũng có ý hợp tác cùng các huynh lui địch, sau khi nghị bàn còn dặn ta mời Thiệu soái đến thư phòng nói chuyện, sau đó cùng đi dự tiệc."

Khấu Trọng giật thót người: "Không phải là một cái bẫy đó chứ?"

Lý Thế Dân trầm ngâm: "Muốn đối phó với Thiệu soái, Tử Lăng và Phong Hàn liên thủ, không chỉ dựa vào một toán cao thủ là có thể làm được mà bắt buộc phải điều động binh mã, bố phòng trước sau, song dù vậy vẫn không ai dám chắc. Việc lần trước vây tiểu thất của Thạch Chi Hiền thất bại chính là tấm gương tày liếp, Phụ hoàng sao còn dám khinh suất mạo hiểm nữa? Vả lại một khi thất thủ để Thiệu soái đột vây chạy thoát, Phụ hoàng sẽ bị cả thiên hạ chê cười, đâu còn đủ cả uy lẫn tín để hiệu triệu thiên hạ? Vì vậy Thiệu soái khỏi cần bận tâm nhiều."

Khấu Trọng gật gù: "Tần vương có lý lắm! Tuy nhiên theo tin tức mà ta nhận được, lệnh tôn quả là quyết tâm giết ta, có điều phải chờ cho đến khi liên quân Tái ngoại rút hết đã."

Lý Thế Dân lộ vẻ mặt dăm chiêu: "Phụ hoàng vì quan hệ của ta với Thiệu soái mà trước mắt đã đứng về phía Thái tử, người mà chúng ta phải ứng phó bây giờ không chỉ là Thái tử và Tề vương mà còn là Phụ hoàng, không cẩn thận thì bao nhiêu công lao bấy lâu nay sẽ đổ xuống sông xuống biển hết!"

Khấu Trọng thầm than thở, muốn đối phó với Kiến Thành, Nguyên Cát vốn có thể lực đồ sộ trong thành Trường An, lại được người Đột Quyết, thậm chí cả người Cao Lặc hậu thuẫn đã không phải chuyện dễ dàng, nếu còn thêm cả Lý Uyên thì cơ hội để mấy gã có thể sống thoát ra khỏi Trường An quả là hết sức mong manh.

Trầm lặng một lúc, gã hỏi: "Việc liên hệ với các đại tướng trọng thần huynh làm đến đâu rồi?"

Lý Thế Dân đáp: “Hoài An vương không dám manh động, có thể nói là ta chưa tiến được tấc nào.”

Khấu Trọng chau mày: “Không mạo hiểm một chút thì làm sao nên việc?”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Ta lại tán thành tính cẩn thận đó của Hoài An Vương. Xem tình hình hiện nay, chúng ta cần tạo ra một tình thế mới, cho chúng nhân hiểu tương lai Trung thổ này phụ thuộc vào liên minh của Đại Đường với Thiệu soái, còn Thái tử thì chỉ là theo đuôi Đột Quyết, một lòng muốn dồn Thiệu soái và Thế Dân ta vào chỗ chết. Phải đến khi những người đó chỉ có thể lựa chọn giữa một trong hai phe thì công việc du thuyết của chúng ta mới mang lại hiệu quả quyết định được.”

Nét mặt Khấu Trọng giãn ra: “Huynh suy nghĩ thấu đáo hơn ta nhiều, đúng là phải làm như vậy! Được rồi, hãy cứ để bọn ta ngang nhiên qua lại, làm tăng thêm sự hoài nghi của Kiến Thành, Nguyên Cát với chúng ta. Nếu họ chịu không nổi mà tấn công ta trước là chúng ta đã thành công rồi!”

oOo

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng song vai nhau đi đến chỗ họ. Khấu Trọng cười vui vẻ: “Sao không thấy Từ phu nhân?”

Từ Tử Lăng tươi tỉnh chào hỏi Lý Thế Dân, đoạn quay sang gã trả lời: “Nàng lưu lại ở Ngọc Hạc am là hay hơn, Tần vương huynh đến sớm vậy?”

Lý Thế Dân gật đầu: “Thời gian không nhiều, chúng ta hãy vừa đi vừa nói!”

oOo

Lý Uyên đón Khấu Trọng ở khách sảnh bên ngoài thư phòng. Chia ngôi chủ khách ngồi xong, nội thị dâng lên trà thơm. Khấu Trọng vờ làm vẻ mới lần đầu được tới chốn sang cả, luôn miệng xuýt xoa khen những đồ vật trong phòng. Thực ra thì gã đã đến đây, lại còn vào cả văn phòng của Lý Uyên ngồi lên ngai vàng, nghịch ngọc đám long tử, long ấn nữa.

Ánh chiều tà rơi qua khung cửa khiến căn phòng chìm trong cảnh nhập nhoạng. Lý Uyên nói với Vi công công đang cung kính đứng bên: "Cho tất cả lui ra!"

Vi công công hô to lệnh truyền, đoàn dẫn đám thái giám và thị nữ rời đi. Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên tán dương: "Phiệt chủ vẫn là bảo đao không già, khí phách hơn người, khiến Khấu Trọng càng thêm tin tưởng. Thế mới có thể đuổi được ngoại xâm!"

Lý Uyên ung dung cười: "Thiếu soái luôn khiến ta có cảm giác trở lại thời tung hoành giang hồ. Không giấu gì Thiếu soái, cái cảm giác này làm ta vừa thấy mới mẻ lại vừa như bị kích thích. Không có ai quấy nhiễu, bọn ta cứ thoải mái trò chuyện, không cần bất kỳ kiêng dè gì cả!"

Khấu Trọng khảng khái gật đầu: "Hảo! Thế thì Khấu Trọng không khách khí nữa, Phiệt chủ có tin tại hạ không?"

Lý Uyên chậm rãi: "Nhìn vẻ người, nghe tiếng người, biết rõ người, ta đã luôn nghĩ về Thiếu soái từ lâu rồi, nếu không tin thì hôm nay Thiếu soái làm sao lại ngồi được ở nơi này? Có điều người là người, việc là việc. Thống nhất thiên hạ là việc lớn, tình thế phức tạp, dính dáng nhiều chuyện nên luôn khiến ta không yên tâm. Lý Uyên ta muốn trước hết hỏi một vấn đề, với tác phong nhất quán tự làm tự chịu của Tổng Khuyết, làm sao lại để cho Thiếu soái đến Trường An vậy?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Phiệt chủ đánh giá quá cao Tổng Khuyết rồi, ông ấy chỉ là kiên trì ý kiến người miền Nam tốt nhất hãy ở yên miền Nam thôi. Phiệt chủ hỏi thẳng, Khấu Trọng cũng không muốn giấu. Ôi! Trước khi hạ quyết tâm tại hạ đã một đêm trăn trọc, cuối cùng chấp thuận đề nghị của Phi Huyền, một nửa là vì Tử Lăng, một nửa lại vì chính bản thân tại hạ!"

Lý Uyên bị cuốn hút, nói về hứng thú: "Ta muốn biết thật rõ ràng, rốt cuộc thì Thiếu soái vì cái gì?"

Khấu Trọng hiểu rõ, buổi trò chuyện này quyết định chuyện liên minh với Lý Uyên, thậm chí quyết định cả tính mạng bản thân gã. Nếu đối đáp khôn khéo khiến Lý Uyên tin gã thực sự có thành ý liên minh thì dù muốn giết Khấu Trọng, ông ta cũng phải đợi đến khi đuổi hết hoặc dọa đuổi được liên quân Tái ngoại mới ra tay. Điều mấu chốt là làm sao để Lý Uyên tin được Khấu Trọng có thành ý!

Khấu Trọng hơi lặng đi một chút mới chậm rãi: "Nửa vì Tử Lăng, Phiệt chủ nên hiểu Tử Lăng là con người nhân từ, không bao giờ đặt lợi ích cá nhân trên an nguy của bách tính. Khi

biết Trung thổ gặp họa ngoại xâm thì Tử Lăng có chết cũng phải đương đầu, giúp Tử Lăng như vậy là cái nghĩa không thể chối từ. Nửa còn lại của tại hạ, nói ra có thể Phiệt chủ khó tin, là vì niềm vui của một mỹ nhân, cũng như Hầu Hi Bạch vậy. Khấu Trọng muốn làm một nghĩa cử lớn có thể khiến nàng quên những sai lầm của tại hạ trong quá khứ, để nàng hiểu Khấu Trọng ta không phải là kẻ có quyền uy thì lòng dạ đen tối, mất hết lương tri..."

Lý Uyên chau mày vẻ hết sức ngạc nhiên: "Chỉ vì một nguyên nhân đó thôi ư? Quả là ngoài suy tính của ta. Thiếu soái hãy nói rõ hơn nữa đi!"

Khấu Trọng than thầm trong lòng, lấy "mâu" bản thân đánh với "thuần" chính mình. Gã hiểu rõ con người Lý Uyên, với Kiến Thành hoặc Nguyên Cát, câu chuyện vừa rồi hẳn sẽ chỉ làm hai kẻ đó càng nghi ngờ hơn. Chỉ có con người ngổn ngang tình cảm như Lý Uyên mới tin lý do thứ hai của gã. Thực ra Khấu Trọng không hề nói dối, chỉ giấu đi chuyện vô cùng quan trọng là muốn Lý Thế Dân kế vị mà thôi.

Khấu Trọng cười nhắc nhó: "Chuyện này dài lắm, một vài câu không thể hết được. Lời Phiệt chủ nói sáng nay đúng vào điểm yếu của t i h , vì bá nghiệp nam nhi mà Khấu Trọng đã đính hôn với tam tiểu thư Tổng gia nhưng chưa hề quan tâm đến suy nghĩ và mong muốn của nàng ấy, dẫn đến nhiều chuyện hiểu nhầm. Lần này tại hạ chỉ hy vọng cùng Phiệt chủ chống lại xâm lăng Ngoại vực, làm một nghĩa cử lớn cho bách tính, như vậy có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý mà vui vẻ trở lại, thế thì Khấu Trọng đã toại nguyện rồi!"

Lý Uyên nghe mà càng hồ đồ: "Ta vẫn không hiểu gì cả. Chuyện này làm thế nào mà khiến cho cô ta hồi tâm chuyển ý được?"

Khấu Trọng hạ giọng: "Bởi vì nàng ấy luôn luôn phản đối nhạc phụ tương lai của tại hạ xuất quân đánh Lĩnh Nam, càng muốn Trung thổ sẽ khôi phục hòa bình thống nhất, chấm dứt tất cả mọi sự giành giật!"

Lý Uyên ngơ ngàng nhìn Khấu Trọng hồi lâu, trầm giọng: "Vậy thì có phải cô ta hồi tâm chuyển ý bởi Thiếu soái quyết định về Trường An?"

Khấu Trọng vui vẻ đem chuyện tình cảm lâm ly giữa gã và Tổng Ngọc Trí kể thao thao một ch p. Bởi tất cả đều là những kỷ niệm khắc cốt ghi xương nên lời của gã hết sức sinh động khiến Lý Uyên nghe mà gật đầu lia lịa, dần dần cũng lộ rõ thần sắc tin tưởng nhiều hơn nghi ngờ.

Cuối cùng Khấu Trọng nói ra một lời đúng là tự đáy lòng: "Từ khi quyết định nam nhi phải làm nên nghiệp lớn tới nay, chưa bao giờ ta lại nhẹ nhõm như bây giờ. Đây là điều bí mật của Khấu Trọng, xin Phiệt chủ hãy giữ kín cho!"

Lý Uyên chậm chậm: "Làm sao ta biết đây không phải là độc chiêu của Tống Khuyết? Giả sử ta là ông ta thì sẽ nhân cơ hội ngoại tộc xâm lăng mà tấn công Lạc Dương, về chiến lược thì đây là cách thông minh nhất."

Khấu Trọng ung dung: "Nếu nguyên khí phương Bắc bị tổn thương nặng nề, thành trì biên cương bị băm vằm san phẳng thì cho dù Lạc Dương có rơi vào tay Thiều soái ta, sau này chúng ta sẽ thu dọn tàn cục ấy thế nào khi trong tương lai gần, chúng ta sẽ phải sống trong tình cảnh bị người Đột Quyết liên tục quấy phá? Hiệt Lợi lần này đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đến, điểm mạnh nhất của họ là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, chiến tranh càng lâu dài họ càng mạnh lên, bọn ta sẽ càng yếu đi. Quan Trung cũng vì thế sẽ chịu đủ mọi tàn phá, liên quân của tại hạ với Tống phiệt phải ly hương biệt xứ một thời gian dài cũng gặp bất lợi. Trong thế địch mạnh ta yếu như thế, cộng với lũ nổi giáo cho giặc như Lương Sư Đô, lại còn Tiêu Tiễn, Lâm Sĩ Hồng nữa, thiên hạ sẽ lại rơi vào cảnh khốn cùng như Ngũ Hồ loạn hoa năm xưa. Vì phúc chỉ của vạn dân thiên hạ, tại hạ và Phiệt chủ hợp lại thì lợi, phân ra tất sẽ chuốc lấy tổn thất, cả tại hạ và ngài đều không còn lựa chọn nào khác!"

Lý Uyên nói về cảm động: "Có phải Thiều soái đã phân tích hết những lợi hại đó cho Tống Khuyết rồi không?"

Khấu Trọng trầm giọng: "Không cần Khấu Trọng phân tích, ông ta hiểu rõ tình thế lúc này hơn bất cứ ai. Con người Tống Khuyết là vậy, nếu không hiểu tình hình thì Khấu Trọng có nói nát lưỡi ông ta cũng không thay đổi đâu!"

Lý Uyên chau mày suy nghĩ một lúc, đoạn thăm dò: "Với liên quân Tái ngoại dưới tay Hiệt Lợi, Thiều soái đã nghĩ ra cách gì chống trả chưa?"

Khấu Trọng than thở trong lòng, nghĩ thầm chừng nào lão còn ngồi trên ngai vàng thì Thiều soái ta với Đại Đường đâu thể hợp tác, chỉ có cách duy nhất là lão phải nhường ngôi lại cho Thế Dân tiểu tử, để ta với hãn lập liên quân dưới quyền chỉ huy của ta, thế mới mong chống lại được Hiệt Lợi!

Ý nghĩ này đương nhiên không thể nói ra, Khấu Trọng chỉ đưa đẩy: "Chuyện này còn cần phải xem ý tứ của Phiệt chủ, lý tưởng nhất vẫn là tại hạ với Phiệt chủ thành lập liên

quân. Hiệt Lợi nếu có chủ tâm chiếm đóng lâu dài mà tiến sâu đến Trường An, chúng ta có thể lợi dụng thế hiểm trở của Hoàng Hà, dùng thủy binh cầm chân bọn chúng ở thượng du...”

Lý Uyên trầm ngâm: “Thành lập liên quân không phải là việc nhỏ, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng. Biết đâu chỉ cần được tin chúng ta thành lập liên quân, Hiệt Lợi lại chẳng rút nhanh?”

Khấu Trọng thâm than thở, Lý Uyên quả là đã bị ảnh hưởng quá sâu sắc bởi Kiến Thành và Nguyên Cát, giặc đến trước cửa không nghĩ cách đuổi giặc mà chỉ chăm chăm đề phòng người trong nhà, quả thật phải nhanh chóng đưa Lý Thế Dân lên thay vị trí ông ta. Nghĩ vậy gã nói: “Nếu thế thì còn gì bằng, có điều không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất. Để đối phó với Hiệt Lợi, chỉ cần ngài gạt đầu là việc liên minh ngay lập tức được thực hiện. Phiệt chủ chó có vì chuyện điều động binh lính phía tại hạ mà sinh ngờ vực.”

Lý Uyên hít sâu một hơi rồi nói: “Thiếu soái là con người thế nào Lý Uyên ta hiểu rõ lắm. Trước hết chúng ta hãy cùng chế ngự bọn xâm lăng ngoại tộc rồi giải quyết vấn đề giữa hai chúng ta!”

Khấu Trọng biết mục đích đã đạt được, chí ít cũng khiến Lý Uyên tạm gác dã tâm giết mình, mới nhẹ giọng: “Không giấu gì Phiệt chủ, ta chịu ảnh hưởng của Tử Lăng nên từ lâu đã căm ghét chiến tranh, càng không muốn vì tư lợi mà làm cho Trung thổ lâm cảnh nồi da nấu thịt, vấn đề cốt lõi chỉ là làm thế nào sắp xếp chuyện tương lai của Khấu Trọng với nhạc phụ. Có điều trước mắt chuyện này không thể để ảnh hưởng tới đại cục, lui giặc mới là chuyện lớn.”

Lý Uyên gạt đầu: “Ta tin những lời vừa rồi của Thiếu soái!”

Khấu Trọng khẳng khái thề: “Nếu có một chút giả dối, thì Khấu Trọng sẽ bị trời tru đất diệt!”

- o O o -